

Широки си й згради згрѣдилъ
И доилни мандри извилъ,
Съ околчasti равни гумна
И мелница съ деветъ фукна.

Завѣдилъ тамъ безъ четъ стада:

Съ меки руна съ тънки влакна

И рогати одборъ чърди,

Се меснати съ тлъсти снаги.

Въ този беевъ богатъ чефликъ,

Прочуль ми са й биволски биеъ,

Съсь дебелия вратъ съ силна снагъ;

Безбройна си водѣжлъ чърджъ.

По зелени тамо лжеи,

Осѣнени съ китни върби,

Триста водѣжлъ биволици,

Одборъ млечни доилници.

На предъ вървѣлъ катъ гордъ борецъ,

На шия му ечалъ звѣнецъ.

По слатина й не се балтей,

Разхождалъ са катъ страшенъ змей.

Волно ходѣжлъ, бѣсно вилѣлъ

Си пѣтица тамъ билъ въспрѣлъ;

На пѣтници билъ зълъмникъ,

На биволи страшенъ кръвникъ.

Де да й биволъ да си съзрѣлъ,

Въ кола или въ рало да брѣлъ,

Или въ поле волно пасѣлъ,

Втурвалъ му са като лютъ звѣръ.

Кола рало спотрошавалъ,

А биволя изморявилъ;

Жаловити имъ стопани

Съ бѣгъ бивали отървани.

Вредомъ по си тамъ равнини,

Жални струвалъ той кръвнини,

Въ околъ нивя заустели,

Втревливели оцѣлнели.

Чутенъ станалъ по си села,—

На ся казъ станалъ беда:

Тѣжъ расла детъ отивалъ,

Сълзъ текла детъ прѣстигвалъ.

Си пѣтица са одбили,

Задъ ржтове задъ могили,

Детъ тозъ кръвникъ не обиждалъ,

Пѣтници той детъ невиждалъ.

Зачуль Сидеръ тогозъ бика,

На биволи зълъ кръвника,